

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration przeciwko Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre

(Sprawa C-465/10) ⁽¹⁾

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Artykuł 3 — Fundusze strukturalne — Rozporządzenie (EWG) nr 2052/88 — Rozporządzenie (EWG) nr 4253/88 — Instytucja zamawiająca, będąca beneficjentem subwencji przyznanych z funduszy strukturalnych — Naruszenie przez beneficjenta subwencji z EFRR procedur udzielania zamówień publicznych — Podstawa obowiązku odzyskania subwencji Unii w przypadku nieprawidłowości — „Nieprawidłowość” — „Nieprawidłowość ciągła” — Zasady odzyskiwania pomocy — Termin przedawnienia — Krajowy, dłuższy termin przedawnienia — Zasada proporcjonalności)

(2012/C 49/15)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

Strona pozwana: Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Francja) — Wykładnia przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie zadań funduszy strukturalnych i ich skuteczności oraz w sprawie koordynacji działań funduszy między sobą i z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 185, s. 9), rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 (Dz.U. L 374, s. 1) oraz rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1) — Naruszenie zasad udzielania zamówień publicznych przez beneficjenta subwencji wypłaconych w ramach EFRR i FNADT — Podstawa obowiązku odzyskania pomocy wspólnotowej w razie nieprawidłowości — Zasady odzyskania pomocy nienależnie przyznanej — Okres przedawnienia

Sentencja

1) W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym art. 23 ust. 1 tiret trzecie rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiającego przepisy

wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2082/93 z dnia 20 lipca 1993 r., w związku z art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie zadań funduszy strukturalnych i ich skuteczności oraz w sprawie koordynacji działań funduszy między sobą i z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2081/93 z dnia 20 lipca 1993 r., stanowi podstawę prawną umożliwiającą organom krajowym — bez konieczności istnienia upoważnienia wynikającego z prawa krajowego — odzyskanie od beneficjenta całości subwencji przyznanej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), z tego względu, że będący „instytucją zamawiającą”, w rozumieniu dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 96/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r., beneficjent ten nie przestrzegał wymogów tej dyrektywy, udzielając zamówienia publicznego na usługi, którego przedmiotem było wykonanie działania, tytułem którego tę subwencję otrzymał.

2) Naruszenie przez instytucję zamawiającą, będącą beneficjentem subwencji z EFRR przepisów regulujących udzielanie zamówień publicznych przewidzianych dyrektywą 92/50, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 93/36, przy udzielaniu zamówienia publicznego, którego przedmiotem było wykonanie subwencionowanego działania, stanowi „nieprawidłowość” w rozumieniu art. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, nawet jeśli właściwy organ krajowy nie mógł w momencie przyznawania subwencji nie mieć świadomości, że beneficjent już dokonał wyboru co do tożsamości usługodawcy, któremu powierzy wykonanie subwencionowanego działania.

3) W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym — w których beneficjent subwencji z EFRR, będący instytucją zamawiającą nie przestrzegał przepisów regulujących udzielanie zamówień publicznych określonych dyrektywą 92/50, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 93/36 przy udzielaniu zamówienia, którego przedmiotem było subwencionowane działanie:

— sporną nieprawidłowość należy uznać za „nieprawidłowość ciągłą” w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 2988/95, a zatem wynoszący cztery lata termin przedawnienia przewidziany tym przepisem w celu odzyskania subwencji nienależnie wypłaconych jej beneficjentowi, rozpoczyna bieg w dniu zakończenia wykonywania zawartej z naruszeniem prawa umowy na realizację zamówienia publicznego;

— przekazanie beneficjentowi subwencji sprawozdania z kontroli, stwierdzającego naruszenie przepisów regulujących udzielanie zamówień publicznych oraz zalecającego w konsekwencji organowi krajowemu żądanie zwrotu wypłaconych kwot, stanowi dostatecznie precyzyjny akt, mający na celu badanie lub postępowanie w sprawie „nieprawidłowości”, w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2988/95.

- 4) Stosowanie przez państwa członkowskie w ramach uprawnienia nadanego na mocy art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 2988/95, trzydziestoletniego terminu przedawnienia do odzyskiwania korzyści uzyskanych nienależnie z budżetu Unii, jest sprzeczne z zasadą proporcjonalności.

(¹) Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana — Włochy) — Teresa Cicala przeciwko Regione Siciliana

(Sprawa C-482/10) (¹)

(Krajowe postępowanie administracyjne — Akty administracyjne — Obowiązek uzasadnienia — Możliwość uzupełnienia braku uzasadnienia w toku postępowania sądowego wszczętego w zakresie aktu administracyjnego — Wykładnia art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Brak właściwości Trybunału)

(2012/C 49/16)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Teresa Cicala

Strona pozwana: Regione Siciliana

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana — Wykładnia art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Zgodność przepisów krajowych przewidujących możliwość nieuzasadnienia w pewnych okolicznościach aktów wydawanych przez administrację publiczną lub uzupełnienia braku uzasadnienia aktu administracyjnego w toku postępowania sądowego wszczętego w zakresie tego aktu

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania przedstawione mu przez Corte dei conti, sezione giurisdizionale per la Regione Siciliana (Włochy) postanowieniem z dnia 20 września 2010 r.

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Centre hospitalier universitaire de Besançon przeciwko Thomasowi Dutrueux'mu, Caisse primaire d'assurance maladie du Jura

(Sprawa C-495/10) (¹)

(Dyrektywa 85/374/EWG — Odpowiedzialność za produkty wadliwe — Zakres stosowania — Krajowy system nakładający na publiczne zakłady opieki zdrowotnej obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej pacjentowi z racji wadliwości urządzenia lub produktu używanego w ramach udzielonych świadczeń opieki zdrowotnej, nawet w braku winy, którą można by przypisać tym zakładom)

(2012/C 49/17)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Centre hospitalier universitaire de Besançon

Strona pozwana: Thomas Dutrueux, Caisse primaire d'assurance maladie du Jura

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État — Wykładnia art. 13 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz.U. L 210, s. 29) — Odpowiedzialność publicznych jednostek opieki zdrowotnej wobec ich pacjentów — Dopuszczalność krajowego systemu odpowiedzialności umożliwiającego poszkodowanemu uzyskanie, nawet w przypadku braku winy, naprawienia szkód spowodowanych wadliwością produktów — Ograniczenie odpowiedzialności podmiotu świadczącego usługi

Sentencja

Odpowiedzialność usługodawcy, który w ramach świadczenia usług, takich jak świadczenia z zakresu opieki zdrowotnej udzielane w szpitalu, używa wadliwych urządzeń lub produktów, których nie jest on producentem w rozumieniu przepisów art. 3 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe, zmienionej dyrektywą 1999/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 maja 1999 r., i wyrządza w związku z tym szkodę osobie korzystającej z tych świadczeń, nie jest objęta zakresem zastosowania wskazanej dyrektywy. Dyrektywa ta nie stoi więc na przeszkodzie ustanowieniu przez państwo członkowskie systemu, takiego jak system będący przedmiotem sporu przed sądem krajowym, przewidującego odpowiedzialność takiego usługodawcy za wyrządzone w ten sposób szkody, nawet jeżeli nie